

малѣ, почти пресѣхна, и таинствената ѝ пѣсень, която по-рано звѣнѣше въ тихитѣ нощи, занѣмѣ и замлѣкна. Безпокойни дни настѣпиха и за насъ. Откъмъ югъ, откъмъ морето, дето като грамадна планина, потопена въ водата, се виждаше островъ Тасосъ, задимѣха параходи и желѣзната имъ броня зловещо залѣщѣ на слѣнцето. Загърмѣха топове, запалиха се пространнитѣ трѣстики, пламнаха и готовитѣ за жетва жита. Аероплани сипѣха бомби деня и нощя. Върху тихитѣ и спокойни села легна сякашъ сѣнката на градоносенъ облакъ.

Падаха всѣки день невинни жертви. Хората копаеха дупки въ земята и се криеха въ тѣхъ като звѣрове. Воденичарѣтъ край Места бѣше изкопалъ яма, турилъ бѣше отгоре стари воденични камъни, за да скрие подъ тѣхъ главата си отъ страшнитѣ птици, които сѣбеха смъртъ. Въ заставата бѣше тихо. И въ тая тишина, не веднѣжъ презъ деня, по-тихо, но по-задушевно звучаха трогателнитѣ тропари на Попето.

Живко притихна, смѣлча се, заброди съвсемъ като сѣнка — отъ заставата къмъ гората, между старитѣ джбове, и отъ тамъ — обратно къмъ заставата. А когато бѣше на служба, стоеше на постъ при портата.

Връщахъ се веднѣжъ отъ обиколка и чухъ задъ себе си тихо брѣмчение, като на комари.